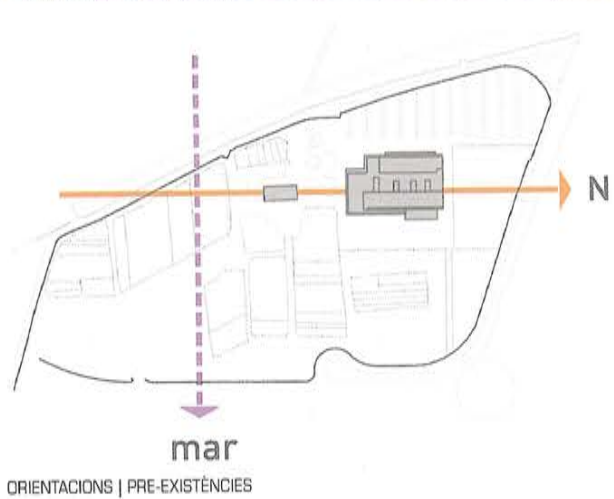
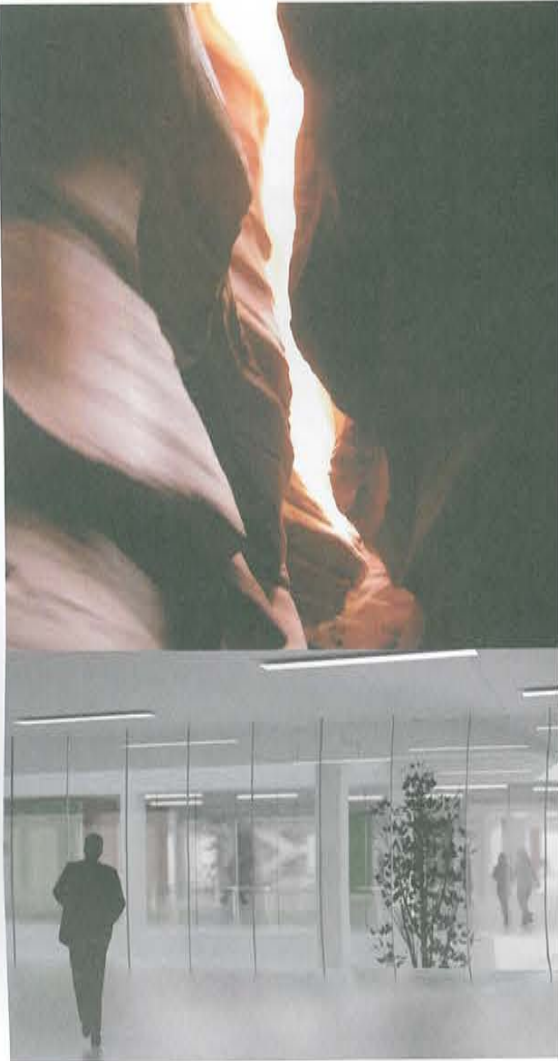
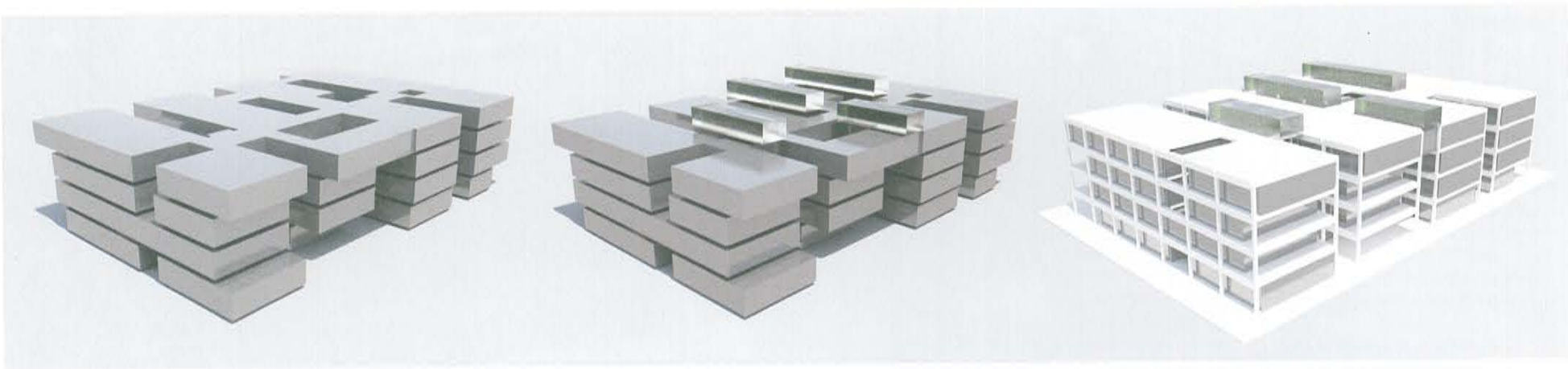
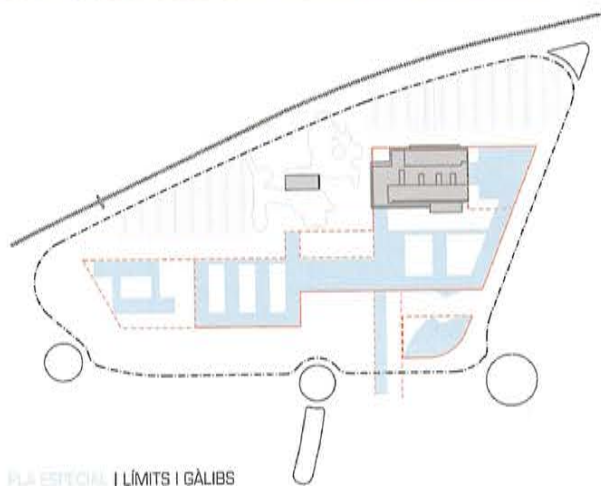
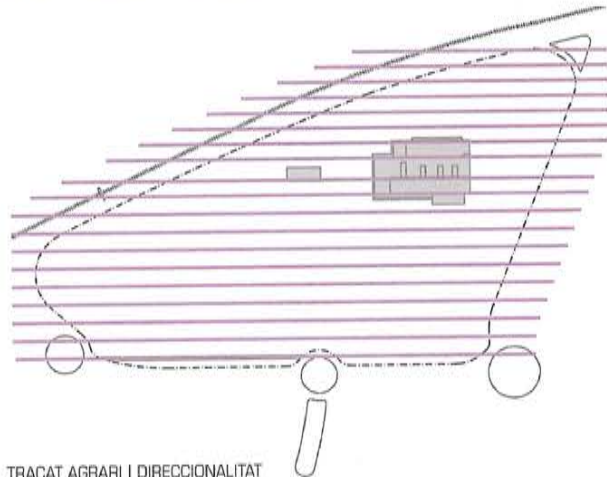

ORIENTACIONS | PRE-EXISTÈNCIES

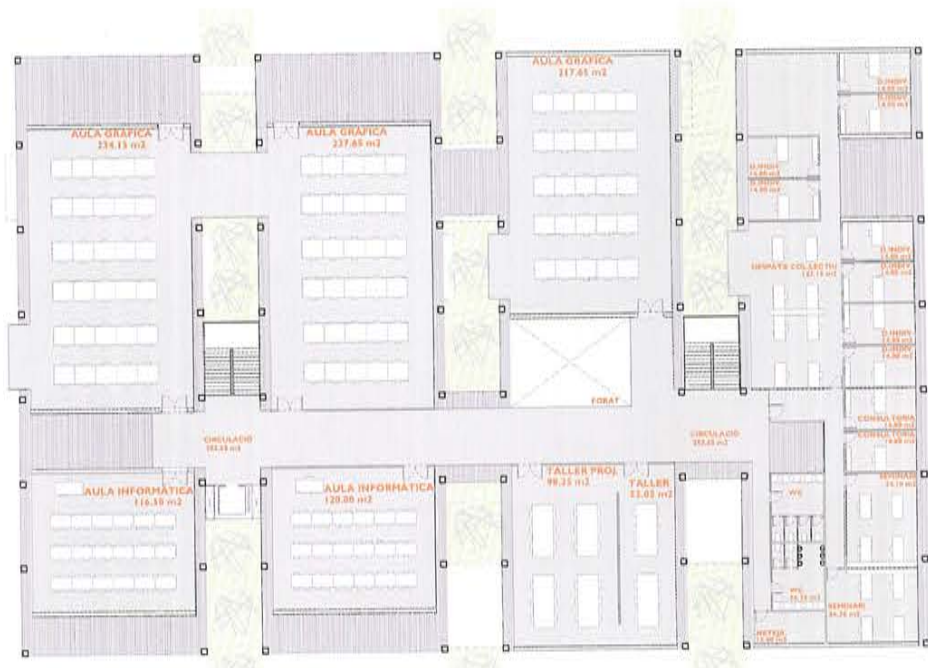
PLA ESTOM | LÍMITS I GALIBS

TRAÇAT AGRARI | DIRECCIONALITAT

PLANTA TERCERA

PLANTA SEGONA

AUTORS DEL PROJECTE: Pere Piera, Josep M. Gutiérrez, Montserrat Batlle, Marc Binefa, Montserrat Fusano i Ignacio Álvarez

El Campus: L'actual proposta de Pla especial, amb molt bon criteri, aposta per una mena d'edifici únic.

Acceptem de molt bon grat la major intencionalitat urbana inscrita en la proposta actual, però ens és indispensable, abans de concretar el nostre edifici, partir d'un sistema més genèric i aprofundir en la proposta urbanística general.

Apostem també per un campus amb un sol edifici, però volem trobar un sistema morfològic-constructiu obert (gestió del buit i del pes) que faci treballar conjuntament les distintes i diverses parts que conformen el campus: edificis, cotxes, vegetació, mobilitats, estructures, buits i plens, llums i ombres.

Un sistema genèric? No, un sistema genètic: un sistema que accepta el llegat de la primera modernitat d'homogeneïtat i transparència espacial i constructiva, però que alhora, és capaç d'incorporar-hi, també, les particularitats del lloc i del programa.

Es proposa una malla de buit, ple i arbre, capaç de colonitzar tot el territori.

Alcoves, on el dins i el fora es confonen. Buscant que aquella emoció fundacional del lloc formada pels patis-esclotxa sigui la cèl·lula mare de totes les actuacions del campus.

L'edifici de l'Escola d'Arquitectura: Un sòlid de 43x65m esqueixat amb quatre esclotxes i envoltat per fileres arbrades. Només cal assajar una de les possibles distribucions.

Una actitud excavadora d'un sòlid a partir del centrifugament del propi cos, talment com un miner a la recerca de la llum, de la beta del mineral, de la joia, del tresor o de l'arma.

La distinció entre buit i ple no és mai absolutament nítida, sinó borrosa. Massa i porus, ordre estructural i ordre distributiu, confosos i teixits en una mateixa continuïtat i plasticitat.

Què fan els cuacs? Es busquen la vida navegant per la matèria. Malgrat tot, algunes trajectòries requereixen estabilitat i permanència.

Es tracta, doncs, d'organitzar els itineraris i recurrents de tots els fluxos que travessen l'edifici. La resta serà, definitivament, molt més contingent. L'accés principal es decideix que es faci pel cantó de ponent penjant de la rambla porxada que hauria de recorre tots els edificis.

Les aules es concreten mitjançant patis, esclotxes, forats, retalls i d'altres mecanismes que donen moviment i continuïtat a tot el conjunt.

Una rambla interior, situada asimètricament per donar diversitat d'espais, travessa l'edifici de punta a punta, amb possibilitat d'accés, o només de sortida, a l'altre cantó. És l'espai central de relació i de comunicació de tota l'escola. D'aquí se'n deriven els recorreguts transversals necessaris. Dos nuclis verticals de comunicació transparents plantejats, amb escala, ascensor i conductes.

Patis-esclotxa amb contingut: vegetació, sistemes de petites connexions o terrasses entres les diverses parts de l'edifici. Són buits potencials de climatització i també d'espais de llibertat i de creixement potencial per completar la xarxa de connexions quan calgui. Espais buits que es colonitzaran progressivament i que ofereixen unes possibilitats d'ús més enriquidores. Transparència en totes direccions. Tancaments mòbils capaços d'enfosquir les aules, de donar parament de suport per enganxar coses, i de proporcionar intimitat.

La contingència de l'ordre distributiu pot ser alterada i ajustada sense dificultat.

